

438.

Цоно, мори Цоно
Майчина кѣдано,
Тейкова султано!
Цонѧ майка плете
Ситни дребни коси,
Плете и тихо пита:
„Цоно, мила щерко!
Що ти ѣ бенка на чело,
Белекъ на гърло-то
Край цървенъ герданъ?“
И она говоре:
„Лели питашъ, мале,
Право ке ти кажамъ.
Ние снощи, мале,
гости сме имале,
Вода сме немали;
Пойдохъ на чешма-та
Вода да наліамъ;
Вода я си найдехъ,
А редъ не си найдехъ.
Постояхъ, почекахъ
Дур' ми дойде ред-отъ,

И вода си налехъ.
Богъ да бие, мале,
Петре биволарче,
Донесе пашови,
Биволи да напои.
Богъ да бие, мале,
Пашов-отъ старъ биволъ,
Со глава си мѣхна,
Бенка менъ чини
Бенка на чело-то.
Съ опашка замѣхна,
И белекъ ми чини
Белекъ на гърло-то.“
Тогай она веле:
„Цоно, мила щерко,
Лѣжи кого лѣжишъ,
А майка нимъ лѣжи;
И майка вражила
Тие врагощине,
И майка любила,
Кога бѣше млада.“

439.

Ей Малино Гянешанко
Гянешанко, вражка щерко!
Кого майка каре, уче,
Кого врага ке науче? —
Нимъ сѣ често променувай,
По дващъ, по трищъ во неделя,
Деветъ пѣти во месец-отъ,
Двана'есетъ въ година-та.
На тебе ми ти сѣ фале
Ти сѣ фале левентъ Нако,
Кукушко-то ранениче,
Горничово кърщениче,
На тебе сѣ фалба фале,

Дек' те пайде, да те задре.
Какъ си дочула Малина,
Не послуша стара майка,
Тѧ си узе леентъ, ибрикъ,
Тѧ си изми бѣло лице,
Тѧ си узе отворе-то,
Си отвори килере-то
Килере-то, ковчедже-то,
Тѧ изкара чисто рухо.
Сѣ промени, сѣ нареди,
Тѧ си узе нова стомна
Нова стомна на рамка,
Тѧ пойде за студна вода,